

Poika

Mikaela Jussila

Poika

Mikaela Jussila

Poika

© 2012 Mikaela Jussila

Kuvitus: Mikaela Jussila

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-486-4

1

*Rakastin sinua
liikaa
liian myöhään
Rakkauteni sinua kohtaan
rikkoi sieluni
täytti sen
pimeydellä
Anteeksi. Pyydän.*

Ulkona oli pimeää. Syksy oli mustimmillaan. Ilmassa roikkuva kosteus tunki luihin ja ytimiin, pian alkaisi sataa. Lunta tai vettä, kuka sen tiesi. Takkini nappirivin suojassa asetin käteni litteän vatsani päälle. Luojan kiitos, että se lapsi nyt oli poissa. Luojan kiitos, ettei se enää kasvaisi sisälläni. Luojan kiitos, ettei minun tarvitsisi enää miettiä raskautta tai synnyttämistä. En ollut alkuunkaan halunnut koko lasta. En alkuunkaan. Painoin väkisin kurkussa kasvavan palan alemmas. Painuhan siitä! Mutta pala kasvoi kasvamistaan, en saanut sitä nieltä. Se kasvoi kilpaa kasvavan surun kanssa. Surun, jota syötti suunnaton kaipuu.

Linja-auto kääntyi pysäkille. Eturenkaan osuessa vesilätäkköön likainen sadevesi suihkusi vaaleille housunlahkeilleni. Mitä väliä? Mitä väliä likaisella vedellä olisi? Olisin voinut vaikka hukkua likaiseen vesilätäkköön, silti mikään ei muuttuisi. Huokailin syvään noustessani linja-autoon.

– Hei, onko kaikki hyvin? Kuljettaja katsoi minua harmaine, ystävällisine

silmineen. Kurkussa kasvava pala paisui jälleen. Se työnsi itsensä ylöspäin ja painoi henkitorvea. Mielessäni näin palassa irvessä olevat kasvat. Silmäni kostuivat kyyneleistä, mutta sain puristettua hymyn kuljettajalle. Painuin ensimmäisen vapaan paikan suojaan.

Linja-auto oli lähes tyhjä. Perjantai-ilta. Kukaan ei odottanut kotona. Annoin katseeni vaelttaa ikkunasta ulos, yli mustan kaupungin. Pala kurkussa oli asettunut itselleen mukavaan asentoon. Se vaikutti tulleen jäädäkseen. Seuraa sille piti rinnassa paisuva tyhjyyden tunne. Pidin edelleen kättä takin alla, vatsani suojana. Muistelin runsaan kuukauden takaista päivää, kun olin ymmärtänyt olevani raskaana. En ollut ollut uskoa korviani hoitajan kerrottua minulle. Eihän se ollut mahdollista! Hoitaja vaikutti iloiselta. Minä en. Olin vain lähtenyt hakemaan lääkettä pitkään jatkuneeseen väsymykseen.

– Olethan ehdottomasti oikeassa iässä! Nyt on sen puolesta juuri oikea hetki saada perheenisäystä.

Olin katsonut häntä epäuskoisesti. Ei minun pitänyt mitään perheenisäystä saada. Perheestä puhumattakaan.

Kummallista oli se, että tuosta päivästä oli vain kuukausi. Niin paljon oli tapahtunut vielä sen jälkeen. Niin monta tunnetilaa oli virrannut lävitseni. Kädellä etsin ihostani merkkejä elämästä. Tunnetta siitä, että sisälläni olisi vielä kasvava olento. Tunnetta siitä, että ratkaisuni olisi ollut oikea. Oikein – väärin – oikein – väärin. Heiluri vaihtoi jatkuvasti suuntaa. Olin odotellut viikon verran kuultuani olevani raskaana. Viikkoon en ollut hengittänyt, saati kertonut asiasta Davidille. Halusin ensin itse tunnustella omia tuntemuksiani. Tunnustella, voisinko suhtautua asiaan eri tavalla, kun olin sitä sulatellut vähän aikaa. David rakasti lapsia. Se oli ollut alusta asti

selvää. Hän halusi perheen, lapsia, koiran ja farmarin. Koko hoidon. Mutta tiesin myös, ettei hän halunnut niitä nyt, ei näin. Enkä tiennyt, halusiko hän niitä minun kanssani. Ei lasta kasvateta niin, että vanhemmat asuvat eri maissa. Itse olin aina tiennyt, etten halunnut lapsia. Olin ollut varma alusta alkaen, ettei perhe-elämä ollut minua varten. Enkä siis sanonut mitään. Pikkuhiljaa aloin kuitenkin kiinnittää huomioni pieniin lastenvaatteisiin, huomasin katseeni hakeutuvan hellyttäviin nuttuihin, joihin mahtuisi pieni hellyttävä nyrkki tai jalka. Hain jopa kirjastosta kirjan vanhemmuudesta ja raskaudesta. Olin herännyt viikon unissakävelyn jälkeen huomaamaan, että sisälläni kasvoi paitsi pieni ihminen, myös onnen tunne. Olin aidosti onnellinen siitä, että minussa lepäsi todiste minun ja Davidin rakkaudesta. Minusta voisi kehittyä rakastava äiti ja tiesin Davidin olevan luonnostaan loistava isä.

Se, että olimme seurustelleet vasta vajaan vuoden, ei enää tuntunut esteeltä. Olimmehan tunteneet toisemme vuosikaudet, ikuisesti. Ja mitä useampi päivä kului tiedostaen, että minusta tulisi Davidin lapsen äiti, sen suuremmaksi kasvoi myös onneni. Olihan se niin, että jos yhdelle miehelle pitäisi synnyttää lapsi tässä maailmassa, olisi valintani ollut David. Muita vaihtoehtoja ei ollut nyt eikä ollut ikinä ollutkaan. Ja juuri niin näin asian: synnyttäisin lapsen *Davidille*. Jos saisin yhden lahjan hänelle antaa, olisi se lapsi. Meidän rakkautemme hedelmä.

Neljä viikkoa raskaana en ollut vielääkään sanonut Davidille mitään. Olimme suunnitelleet tapaavamme Barcelonassa seuraavan kerran. Edessä oli romanttinen viikonloppu. Kaksi ihanaa päivää yhdessä, pitkiä kävelyitä, myöhäisiä illallisia, venyviä aamuja. Täydellisempää hetkeä kertoa asiasta ei tulisi. Olin mielessäni käynyt läpi, mitä minä sanoisin, mitä hän vastaisi.

Tiesin jo etukäteen hänen ilmeensä, hänen katseensa, äänenpainonsa. En malttanut odottaa tätä hetkeä!

Emme olleet juurikaan koskaan keskustelleet lapsista. Aikaisemmin kyllä, silloin kun olimme olleet vain ystäviä, silloin kun puheet eivät koskeneet meitä kahta eikä yhteisiä lapsia. Olimme keskustelleet siitä, miten paljon David halusi lapsia. Minä olin aina sanonut, etten halunnut perhettä – eikä hän ikinä kyennyt sitä ymmärtämään.

– Kyllä sinäkin saat sen tunteen vielä, hän aina sanoi, luottaen siihen, että kaikki naiset luonnostaan halusivat lapsia.

En koskaan vaivautunut korjaamaan hänen käsitystään, eihän se liittynyt Davidiin mitenkään, halusinko lisääntyä vai en.

Sade piirsi epävarmalla kädellään viivoja linja-auton ikkunaan. Tunsin kyyneleeni piirtävän samanlaisia kasvoilleni. Kyyneleet laskeutuivat huulilleni. Maistoin suolaa ja tunsin oloni entistä yksinäisemmäksi.

Viimeisenä yönä ennen Espanjaan lähtöä painajainen ravisteli minua.

Olin jälleen lapsi. Yhtäkkiä näin kotitalossani oven, jota en ollut koskaan aikaisemmin huomannut. Raotin ovea, ja sen takaisessa pimeydessä näin jonkun liikkuvan, mutten erottanut hahmoa tarpeeksi nähdäkseni, mikä se oli. Se liikkui kuitenkin minua kohti. Rinnassani sydän meni suppuun, jokin sisälläni varoitti minua ja astuin pari askelta taaksepäin. Ovenraosta vastaan tuli pieni lapsi. Se nojasi pieniin käsiinsä, jalkoja sillä ei ollut. Kauhun tunne valtasi minut kokonaan ja se oli niin kokonaisvaltainen, että tunsin sydämen pysähtyvän hetkeksi. Se vain lakkasi lyömästä. Ymmärsin sinä hetkenä, että vammaisen lapsi oli pidetty lukkojen takana koko

*Elämä voi muuttua hetkessä, niin hyvässä kuin pahassakin. **Poika** on tarina rakkaudesta ja sen parantavasta voimasta, mutta myös siitä, miten kaikella on tarkoituksensa ja miten jokaisella teolla on vaikutuksensa.*

Sofia kokee elämänsä pirstoutuvan. Hän on menettänyt rakkaansa, lapsensa ja elämänsä tarkoituksen. Siitä alkaa pitkä matka kohti eheytymistä. Hänen rinnalleen ilmestyy kuitenkin odottamaton kulkija. Vähitellen Sofialle avautuu paitsi pitkään vaiettu salaisuus, myös tietoisuus siitä, miten pienikin asia saattaa osoittautua merkitykselliseksi. Jos ei itselleen, niin jollekulle muulle.

